

CAGLIERO 11

Бюлетень Салезіянської Місіонерської Анімації

Видання Місіонерського Департаменту для Салезіянських спільнот і друзів Салезіянських місій

Наші дорогі сестри, Дочки Марії Помічниці християн! Тільки що ми завершили місіонерський ювілей: 140-річчя від дня першої місійної експедиції, яка була супроводжувана сестрою Анжеолою Уолліс і спрямована на заснування першої американської присутності в Уругваї.

Насправді є багато спільних чудових місіонерських свідчень чоловічої та жіночої віток Салезіянського Згромадження (SDB і FMA)! Для багатьох салезіян місіонерів Дочки Марії Помічниці християн були справжніми матерями і сестрами, які заохочували і підтримували їх в умовах, іноді дуже несприятливих! Пригадаймо собі свідчення місіонерів в Еквадорі про турботу і увагу блаженної Марії Тронкатті.

Мати Івонн, з нагоди цих ювілейних торжеств, написала в своєму листі № 972 про їхню місіонерську відкритість: «Дорогі сестри! Чому не зараз? Можливо нам бракує довіри, ми занадто заклопотані в невідкладній праці, зменшили наш універсальний погляд, народжений в Морнезе?»

Ці ж питання, перекладені і контекстуалізовані, і ті самі зауваження можуть бути звернені сьогодні і до всіх нас, Салезіян св. Івана Боско! Так, трохи менше розрахунків - це не означає відмову від належного і оновленого роздумування - і, можливо, трохи більше щедрої впевненості. Здається, це те, чого нам бракує сьогодні. Давайте допомагати один одному!

Не бійтесь! Спасибі!

J. Basanes
O. Гільєрмо Басанс, СДБ,
Відповідальний за місії

«Церква не є чужою ні в якому разі серед будь-якого народу»

Папа Франциск дарує нам ще одну місіонерську подію, оголошуючи місяць жовтень 2019 року як «надзвичайний місіонерський місяць», послаючись на сторіччя місіонерської енцикліки «*Maximum Illud*» Бенедикта XV.

Ми поділимося деякими думками з його листа від 22 жовтня 2017 року:

«Метою цього місіонерського місяця є пробудити свідомість про *missio ad gentes* і відновити з новим ентузіазмом трансформацію місійного пасторального життя. Ця ініціатива бажає, щоб усі віруючі дійсно турбувалися про проголошення Євангелія і перетворення їх парафіяльних громад на місійну і євангелізаційну дійсність; так, щоб зростала любов до місії, яка є любов'ю до Ісуса, але, в той же час, і любов'ю до свого народу».

Бенедикт XV побачив необхідність в оновленні євангельської місії в світі, щоб вона була очищена від будь-якого колоніального обростання і відмежована від націоналістичних і експансіоністських амбіцій, які завдали так багато лих. «Церква Божа є універсальна, вона не є чужою ні в якому разі серед будь-якого народу», - писав Понтифік. Він також закликав відкидати будь-яку форму інтересу, тому що тільки любов і проголошення Господа Ісуса, проповіді з святістю життя і добрими справами, є причиною місії. Бенедикт XV в такий особливий спосіб дав імпульс до *missio ad gentes*, працюючи з концептуальними і комунікативними інструментами, які використовували в той час для пробудження, особливо серед духовенства, а також для усвідомлення місіонерської необхідності. Місіонерська діяльність «по сей день є найбільшим викликом для Церкви» і «місіонерське завдання має бути першим». Що станеться, якщо ми дійсно серйозно поставимося до цих слів? – Просто ми визнаємо, що місіонерська діяльність є парадигмою всієї діяльності Церкви... Вона має програмне значення і важливі наслідки. Тож, будуймо її у всіх регіонах Землі в «постійному стані місії». Апостольське послання «*Maximum Illud*» закликала з пророчим духом і євангельською мужністю покинути національні кордони, щоб свідчити про спасаючу волю Бога через всесвітню місію Церкви. Наближаючись до столітнього ювілею, нехай це буде поштовхом до подолання вічно присутньої спокуси, що ховається за кожною церковною інтроверсією, за кожною самозакритістю в безпеці своїх кордонів, за кожною песимістичною пасторальною формою, за безплідною ностальгією за минулим, для того, щоб, натомість, відкритись до нової радості Євангелія. Навіть в наш час, що роздирається через трагедію війни і закоріненої сумної волі, коли спрямовують увагу на відмінностях і розпалюванні конфліктів, існує Добра Новина, що є в Ісусі: прощення долає гріх, життя перемагає смерть і любов перемагає страх. Нехай це доноситься всім з оновленим завзяттям і вселяє впевненість і надію».

Всім і кожному із Вас,
Прийміть наші найкращі побажання веселих і щасливих свят!
Редакція «Cagliari 11»

МОЯ МІСІОНЕРСЬКА ЖИТТЯ Є «ДАР БОЖИЙ»

Я – салесянин, родом з Центральної Африканської провінції (АFC) з Конго. Коли я вчився в салесянській школі, прочитав історію перших місіонерів в Конго. Їхні місіонерські свідчення мені дуже сподобалися, тому що вони внесли свій вклад в євангелізацію і суспільне життя мого народу. Я відчував натхнення і розпочав роздумувати над місіонерським покликанням. Я відчув в собі

покликання до салесянського життя і, під час мого новіціату, висловив бажання бути місіонером *ad gentes, ad vitam*. Після того, під супроводом мого духовника, впродовж

трьох років навчання на філософії, я написав Головному настоятелю про мою відкритість до місійної діяльності. Місіонерська тема в цьому році була моєю щоденною молитвою: «Господи, ось я, пошли мене». Я дякую Богові за те, що покликав мене до 146-ї місіонерської експедиції (2015) і дав можливість бути місіонером в Шрі-Ланці.

Демократична Республіка Конго є великою країною і салесяни не всюди присутні; в багатьох регіонах країни відчувається внутрішня потреба салесян-місіонерів. Тому виникає питання: «Чому тоді не стати б іноземним місіонером?». Салесянське Згромадження є місійним і дає можливість бути місіонером у своїй країні чи за кордоном, тому що ми належимо до великого салесянського світу. Я відчував радість поділитися своїм християнським і салесянським життям з іншими людьми, де б Господь мене не покликав.

Як місіонер в Шрі-Ланці, я пройшов практику в формаційній спільноті співбратів, які вивчають філософію. Я відчуваю велику радість кожного разу, коли ми йдемо, щоб у неділі зустріти молодь в нашій ораторії в селі, яке є переважно буддистське. Як приємно бачити буддистських батьків, які супроводжують своїх дітей до ораторії! Ми виховуємо дітей і молодь у салесянський спосіб і навчаємо їх англійської мови. Я радий посвятити себе цій місійній діяльності і відчуваю себе добре прийнятим; мешканці Шрі-Ланки відомі своєю щирою справжньою усмішкою – це дійсно ораторія радості, незважаючи на матеріальну бідність!

Моя культура є дуже відмінною від цієї. Тут основою для щоденної їжі є рис і перець; велика різноманітність місцевих мов; звичай перебувати босоніж в церкві (храмі, вдома)... Це невеликі виклики, які намагаюся долати поступово, вивчаючи і цінуючи нову культуру. Місіонерський курс, що був у Римі, приготував нас до терпеливості, особливо, коли ми переживаємо так званий культурний шок. Молитва допомагає мені подолати деякі особисті виклики.

Для молодих салесян, які планують стати місіонерами *ad gentes*, я б сказав, що ми повинні завжди пам'ятати про те, що місіонерське покликання є даром від Бога, який хоче, щоб ми продовжували Його місію в цілому світі. Коли ми відчуваємо покликання до місіонерського життя, відповідаймо негайно і позитивно, тому що це ініціатива, яку Бог посилає нам.

Фаустін Бахаті сдб
Конголезький Місіонер в Шрі-Ланці

Свідчення салесянської місіонерської святості

Отець П'єрлуїджі Камероні, СДБ, Генеральний Постулятор в справах канонізації святих

Блаженний Аттіліо Джордані (1913-1972), мирянин, чоловік і батько, працював з християнським ентузіазмом протягом багатьох років в салесянській ораторії святого Августина в Мілані, а пізніше, з надзвичайним апостольським духом, відправився аж до Бразилії. Під час війни у 1942 році в листах до своєї дівчини Ноємі, яка стала його дружиною, в жартівливій формі пише: «Синьйоріно, в нашому домі ми повинні позбутися похмурості і через це дозволити царювати радості. Синьйоріно, я хочу, щоб ви були радісні; я, слава Богу, не дивлячись на звичайні болі і старість, з усіма внутрішніми думками достатньо радісний... Це моя тверда постанова і я запрошую вас молитися, щоб вона була завжди: працювати тільки заради слави Божої, а не для іншої мети. Синьйоріно, я зізнаюся вам, що мрію про сім'ю, де християнський мир і невинна усмішка малечі, (якщо Господь дозволить, буде великою ласкою), не буде стурбована жодною хмарою».

Намірення Салесянської Місійності

За старших і хворих Салесян

Щоб продовжували випромінювати радість покликання

Віра, надія і любов є чеснотами християнського життя, які провадять нас до «повного зросту повноти Христа» (Еф. 4,13). Хто випереджує нас в роках на шляху, є скарбом, з якого можна почерпнути. Це скарб, який оновлюється, якщо його все більше дарується. Між поколіннями, навіть співбратів, можна створити єдність в добрі, яка протистоїть усім культурним змінам, мовленням, смакам і моді. Молимося, щоб цей діалог і зустріч між мудрістю і досвідом з одного боку і, з іншого, діалог нових поколінь – були дійсно плідними.

